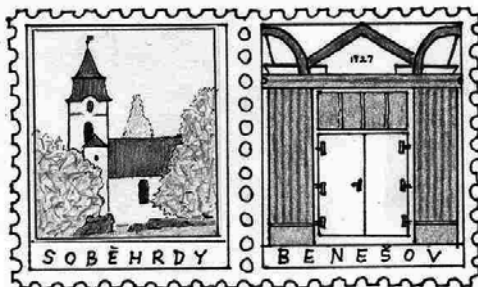

ČÍSLO 82 (1/2015)

BŘEZEN 2015

Věstník evangelických
sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

POSTNÍ ÚVODNÍK

V České republice se již delší dobu uplatňuje na některé menšiny tzv. kolektivní vina. Tedy princip, že příslušník etnika/menšiny je automaticky vinen. Příklad: všichni Romové kradou. Všichni Židé šidí. Všichni muslimové jsou agresivní. Neřeší se tak jednotlivec, ale celá skupina. Zažil jsem to osobně po revoluci na vlastní kůži, když jsem v Rakousku nacházel na všech obchodech velké cedule: ČEŠI NEKRAĎTE. Rakouská společnost tenkrát uvažovala o uzavření hranic, protože přece všichni Češi kradou. To je známá a jasná věc.

Možná jste tento pocit zažili někdy také a dovedete tedy pochopit muslimy, kteří jsou stejní jako my a jsou zděšení, co se děje v tzv. Islámském státu, který zneužívá islám k agresi a nenávisti.

V České republice uplatňují princip kolektivní viny neonacisté i lidé sdružení kolem iniciativy Martina Konvičky - Islám v ČR nechceme.

Křesťané sami byli a bývají nenáviděnou skupinou, například v Efezu se proti nim postavili lidé a chtěli je zlikvidovat, protože křesťané jsou ateisté – rozuměj: neuznávají naše bohy.

Ježíš nás učí milosrdenství a lásce. Dává nám za příklad podobství o milosrdném Samařanu (dnes by to byl milosrdný muslim). Ježíš nás vyučuje, že každý člověk má důstojnost a je milován Bohem.

I muslim, i žid, i křesťan, i ateista, i černoch, i běloch apod.

Kdo jiný, než křesťané, má upozornit na rostoucí agresi v České republice?

Je příznačné, že hlavnímu organizátoru mírových modlitebních shromáždění evangelickému faráři Mikuláši Vymětaloovi právě aktivisté z hnutí „Islám v ČR nechceme“ vyhrožují v anonymních dopisech dokonce smrtí.

Naše církev aktivity Mikuláše Vymětala – faráře pro menšiny – podporuje a vyzývá i nás ostatní, abychom na rostoucí nespravedlnost v naší zemi upozorňovali.

Velmi si vážím toho, že mne Mikuláš (hlavní organizátor křesťanských akcí namířených proti projevům extremismu v ČR) požádal, abych se aktivně podílel na veřejném shromáždění nazvaném „Za toleranci a mír mezi lidmi“, a proto jsem se rozhodl jako křesťan aktivně se zúčastnit shromáždění konaném na podporu tolerance a míru mezi lidmi.

Slovo Petra Tureckého na Staroměstském náměstí 21.2.2015 při shromáždění Za toleranci a mír mezi lidmi:

Římanům 12,15.17.19 Radujte se s radujícími, plačte s plačícími.

Nikomu neodplácejte zlým za zlé. Vůči všem mějte na mysli jen dobré. Nechtějte sami odplácet, milovaní, ale nechte místo pro Boží soud.

Matouš 5,4.10 Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni.

Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské.

Pavel – inspirován Ježíšem – neříká: plačte jen s plačícími křesťany, bělochy, s árijci... Říká: plačte s plačícími.

Plačte s plačícími, potěšujte trápené - bez ohledu na jejich vyznání nebo barvu pleti nebo příslušnost.

Český myslitel a obdivuhodný člověk Přemysl Pitter pomáhal mj. po válce německým dětem a byl za to nenáviděn. Dostával anonymní dopisy, že zaslouží smrt, když pomáhá těm německým bes-tím.

Vzít vážně Ježíšova slova znamená nést břemeno nepochopení.

Také v dnešní době – 2000 let po té, kdy za tato slova Ježíše ochránci tzv. tradičních hodnot – nenáviděli. Dnes tato slova, tyto myšlenky také vyvolávají vlny nevole. I ve společnosti, která se často chlubí svým křesťanstvím – a tedy - mírumilovností.

Přál bych nám, abychom se dokázali zamyslet a inspirovat myšlenkami, které Ježíš přinesl. Ač je to v tomto kontextu zvláštní a nepochopitelné, Ježíšova slova v konečném důsledku mají moc přinést uzdravení, smíření, pokoj a lásku.

Přimlouvám se za to, abychom se nenechali zotročit strachem a nenávisí. Abychom uvěřili zvláštnímu biblickému poselství a vzkazu: *Zj 2,10 Neboj se.*

PT

Důležité články na internetu:

<http://denikreferendum.cz/clanek/19821-islamsky-stat-v-evrope>

<http://denikreferendum.cz/clanek/19664-mikulas-vymetal-za-muslimy-se-mohou-modlit-i-ateiste>

http://zpravy.idnes.cz/rozhovor-s-lukasem-houdkem-dff-/domaci.aspx?c=A150218_133758_domaci_zt

KÁZÁNÍ

PŮST SE PTÁ NA ČISTÉ SRDCE – Text: Jeremjáš 7,1–11

Proroka Jeremiáše dnes, na první postní neděli potkáváme na schodišti, po němž se stoupalo k bráně jeruzalémského chrámu.

Přichozí byli zvyklí, že tu stojí někdo z kněží a ptá se: „Jste čisti?“ Jste hodni vstoupit do chrámu, k bohoslužbě, před Hospodinovu tvář? A dotazovaní odpovídali naučenou odpovědí: Jsme čisti. Nepožívali jsme maso s krví, nedotkli jsme se žádného ze zvířat, předmětů ani lidí ze seznamu nečistých (za jaké bylo považováno např. vepřové maso nebo malomocný člověk...). A po této kontrole, zda nejsou nakaženi „náboženskou nečistotou“, mohli vstoupit dál.

Když teď na těch schodech stojí prorok Jeremjáš, zpívá z Hospodinova pověření docela jinou písničku: Myslíte si a říkáte, že jste čisti. Dobrá, tak se ale podívejte na své srdce! „*Kdo stanout smí na Hospodinově svatém místě? Ten, kdo má ... srdce ryzí, ten, kdo ...nepřisáhá lstivě.*“ (Ž 24) Hospodinu nestačí obvyklá náboženská hygiena. Skončil čas náboženských praček a myček, které jste se naučili zručně obsluhovat... Předstoupit před Hospodina jako čistí vám znemožňuje něco jiného. A na přetřes přichází, čím se řídíme ve svém každodenním životě od pondělka do pátku... Jakou moudrost vyznáváme, když chceme zajistit rodinu, vydělat slušné peníze, dostat děti do školy, uspět v práci, udělat kariéru nebo jen zapadnout mezi sousedy.

Jen přezkoumejte kriticky všechno, co považujete v životě za normální způsoby, za nevyhnutelné praktiky, volá k nám prorok. Položte si otázku nad tím, jak se vyjadřujete o svých všelijak poznamenaných bližních. Zastaňte se těch, po kterých se šlape. Vezměte v ochranu ty, do kterých ostatní kopou jako do odpadků společnosti. Začněte se zajímat o problémy uprchlíků, narkomanů, prodavaček odíraných v supermarketech, lidí zesměšňovaných, zlehčováných...

Písnička, kterou prorok zpívá, nepříjemně překvapuje a provokuje tím, že do ostře kritického světla staví životní postoje, jež málokdo pokládá za problematické. Ty podle něj činí naše lidství nečistým před tváří Hospodinovou. Tehdy to byla lhostejnost k těm, kdo přišli o živitele, k vdovám a sirotkům; lhostejnost k uplácení a protekcím při soudech; lhostejnost k aroganci malých i velkých mocipánů, kteří klidně zabírají vinice, pole a pastviny svých slabších sousedů. (Čemuž můžeme dobře rozumět i dnes.) Dobře tuhle navyklou, avšak scestnou „životní moudrost“ vystihuje písnička (Svítá 349), kterou jsme zpívali: Uhnout stranou, když by měl člověk nastavit vlastní kůži. Kličkování místo přímosti. Nechávat volný průchod pomluvám a různé špině o druhých. Neochota vnímat, že žijeme ve světě, který

je na rozdíl od nás pro mnohé místem nářku, utrpení, zoufalého boje o přežití. Když zajišťujeme své živobytí, máme za to, že nejrozumnější je se takovými problémy neznepokojoval, a už vůbec si je nepouštět na tělo.

Jenže těžko můžeš volat po Boží pomoci, nebo se cítit jako ten, kdo je jí hoden, a přitom se nijak **nezajímat o nouzi druhých**. Tu nouzi, která se rodí z těžko postižitelného podhoubí jako jsou předsudky, strach o vlastní pohodlí, přehlížení méně úspěšných, lhostejnost k těm, kdo nenašli zastání proti svévoli, lhostejnost k aroganci, zneužívání práva, křiku davu, a v neposlední řadě strachy a předsudky šířené telkou, internetem nebo u hospodského stolu...

Prorokův protestsong se nechce smířit právě s tím, jak takové postoje a nálady ovlivňují a zasahují životy druhých – i život nás samotných. Proto vyřizuje, podívejte se, jak hrozně je na tom **vaše srdce**, když jste se s tímhle smířili. Když se lid víry (a v tom jsou na tom lid Hospodinův a lid Kristův stejně) smíří s takovým stavem života, když touhle „moudrostí“ nasákne (popř. ji ještě posvěcuje náboženskými frázemi) – ocitl se ve stavu, který nás odděluje od Boha. Ve stavu, který zneschopňuje přijímat očistnou sílu Božího odpuštění a vysvobození, pouštět ji do života, do vztahů k druhým, do setkání a rozhodování, jak je prožíváme od pondělka do pátku.

Když jste tímhle nechali prorůst své srdce, zpívá prorok, nic vám nepomohou tradiční očišťovací, dezinfekční rituály, ani zbožné diety či abstinence. *Skládáte svou naději ve slovech lživých...* Vaše lidství je zasaženo podstatněji a hlouběji, než jste si připouštěli.

Prorokova píseň zasahuje vskutku cosi jako **duchovní nerv naší existence**: Jak rozumíme víře a tomu, co v ní přijímáme? – síle vysvobození, naděje, odpuštění, spravedlnosti a milosrdenství? Je to vše jen jakými izolovaným prostorem, vymezeným bohoslužbami, modlitbami, setkáním s podobně smýšlejícími bratry a sestrami? Nebo je víra a to, co v ní přijímáme, mocí, jež proměňuje obsah a kvalitu celého života? Dává nám víra rozpoznat falešnost, zcestnost mnoha moudrostí, jimiž se spolu se svými současníky běžně řídíme? Tvoří víra i tady naše úmysly a činy? Dává nám sílu neuhýbat stranou, a v případě potřeby nezůstat skrytý v davu, ale odlišit se, byť člověk bude jak nahý v trní?

Víte vy a vím to já, že je to těžký zápas. Těžší o to, že jeho ovoce člověk často nevidí, a pak si o to víc říká, že to stejně nemá cenu, že hlavou zeď neprorazíš...

Neprorazil ani prorok Jeremjáš. Jako odpověď na svou píseň uslyšel skandování rozlíceného zbožného davu: *Je to chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův!* My víme líp než ty, co se tady na těch schodech má klást přichozím za otázky! Ty nám nebudeš o Hospodinu zavádět žádné provokativní novoty a moudrosti!

Když ale sledujeme dopad a ovoce Jeremjášových neskladných slov, nenarazíme jen na žalmistova slova z 24. žalmu, ale i na Ježíšovo počínání v jeruzalémském chrámě. Na halasnou demonstraci, při které narušuje zaběhaný provoz na chrámovém nádvoří, převrací stoly kupců s nábožným zbožím (chrámovými mincemi a obětními zvířaty), vyhání je pryč a přitom křičí Jeremiášovými slovy: Udělali jste z chrámu doupě lupičů! Myslíte si, jak ctíte staré náboženské tradice a hodnoty, ale přitom jste banda korupčníků a mafianů.

Ne nadarmo o něm zní těsně předtím v evangeliu krédo: Ježíš? To je ten **prorok!** To je ten, který si z bible rozumí právě s proroky. Podobně jako je ani jej moc nezajímá účtyhodnost po léta dodržovaných rituálů ani tradiční náboženská očištná pravidla, ale zajímá ho, čím je infikováno a znečištěno naše srdce. Co narušuje naši ryznost, jaké předsudky, fobie, pomluvy a masově opakované nepravdy či polopravdy nasává to srdce jak houba. A – jaký dopad to má na všelijaké maličké – pomlouvané, odstrkované, vyháněné...

Ale prorok Jeremiáš předznamenává Ježíšovu cestu i v tom, že Ježíšův nárok my lidé nepřijímáme a jeho kritiku a výzvu odmítáme. Církve biblických i současných dob si v tom nemají moc co vyčítat. Ale doba postní je možná příležitost tuhle Ježíšovu prorockou neskladnost a osamělost soustředěně sledovat a pustit si na tělo. A rozeznat, právě tudy, skrze provokující slova a neskladné činy toho proroka z Galileje vede i cesta Božího zájmu o člověka. Amen.

Tomáš Trusina

➤ Daniel Hottmar, host z bohoslužeb z 1/2 2015 v Soběhrdech

Daniel Hottmar kázal na provokativní text z Lukáše 6, 27-38 o milování nepřátel a o nutnosti přenechat soud Pánu Bohu.

Daniel mj. v kázání vyzval přítomné, aby zvedli ruku ti, kteří jsou dokonalí. Nikdo se nepřihlásil. Daniel na to navázal slovy, že potřebujeme všichni odpuštění, protože nikdo z nás není dokonalý, resp. není dokonalý jako Bůh. Odpuštění potřebujeme, abychom nebyli osamělí a aby i nám bylo odpuštěno.

Odpuštění neznamená, že dám zloději k jeho lupu ještě kód k mému trezoru. Odpuštění znamená, že nepoužiji vůči němu metodu msty. Odpuštění znamená, že nevynesu nad ním ortel, soud. Protože soud patří Pánu Bohu. Odpuštění ale znamená, že když v budoucnu ke mně ten zloděj přijde a bude prosit o vodu, tak mu vodu neodmítnu.

K odpuštění je třeba odvaha a síla a o tu máme prosit v modlitbě. Odpuštění není samozřejmé a je znakem vyspělé víry.

Daniel se také vyjádřil k současné diskusi o islámu. Svým typickým bezprostředním příkladem a příběhem se zeptal přítomných, co by udělali, kdyby byli v plně tramvaji a do ní přistoupila mladá muslimka s dvěma dětmi a šátkem zakrývajícím hlavu. Musím se zachovat jako člověk, který pomáhá bližnímu, tzn. že nechám bez přemýšlení mladou muslimskou ženu sednout. To je křesťanská odpověď na vztah křesťanství a islámu.

PT

AKTUÁLNÍ VZPOMÍNÁNÍ

Před časem mně přeběhl mráz po zádech, když jsem v TV zaslechla moudro našeho nejvyššího pozemského bosse. Moudro o tělesně handicapovaných dětech, které by byly mezi zdravými dětmi jako pomalé auto v koloně rychlých aut. A pak jsem byla překvapena ještě jednou svojí kamarádkou, která mi na moji kritiku odpověděla „ale on to tak určitě nemyslel, on chtěl jenom říci, že děti jsou zlé.“ Napadlo mě, že možná právě toto si myslí většina lidí. Jenomže myslet si to, tak to je úplně stejná hloupost jako prezidentova věta. Ze své celoživotní zkušenosti vím, že žádné dítě nedokáže být tak zlé jako dospělý člověk.

Proto mi dovoluňte jednu vzpomínku, nebo zkušenost, nazvěte to, jak chcete, z mého života, resp. dětství.

Byla jsem pražské dítě a za tři měsíce jsem měla oslavit své desáté narozeniny. Psal se rok 1953 a blížil se konec školního roku. Pro dospělé tragédie – 1.6.1953 měnová reforma – pro děti radost, blížily se hlavní prázdniny. Také já se těšila na dvouměsíční pobyt u babičky a u řeky Sázavy.

Jenže 4.6. skončilo vyučování a paní učitelka nás rozpustila už ve třídě, protože spěchala a neodvedla nás až k východu školy, jak byla běžná praxe. Umyla jsem tabuli a běžela za svými spolužáky, aby mi něco neuteklo. Když jsem k nim už dobíhala, jedna spolužačka mi na schodech podrazila nohu, spadla jsem a už jsem nevstala. Nebudu se rozepisovat, co všechno jsem od té chvíle musela podstoupit. Jen v kostce – operace, měsíce spika (obě nohy v sádře a sádra až do pasu), další měsíce extenze (nohy na tyčích v šátcích a botičky se závažím), vysoké berle. Pak opět operace, extenze, berle. Celkem patnáct měsíců. Pátou třídu jsem tedy absolvovala v nemocnici. Obě operace neúspěšné. Po patnácti měsících se pan primář rozhodl propustit mě z nemocnice a s dalšími opravami začít až po skončení růstu.

Jaké bylo mé překvapení, když mne sanitka s maminkou nevezla domů, ale do Jedličkova ústavu. Byla jsem zoufalá. Po velké kalvárii jednání a také, musím říci, za vydatné pomoci mé Základní osmileté školy se podařilo rodičům vzít mne domů. V listopadu jsem začla chodit opět do své školy, se svými starými spolužáky.

Nepamatuji se, že by se mi spolužáci vysmívali. Pravděpodobně jsem možná občas něco vyslechla, ale nebylo to zřejmě tak zlé, aby mi to nechalo šrámy na duši. Jediné, co si pamatuji, že si o přestávce spolužáci zabrali berle a skákali s nimi po třídě, po chodbě, prostě všude, kde se dalo, a dělali závody ve skoku dalekém a v běhu o berlích.

Jenže to také netrvalo dlouho. Tříkrát či čtyřikrát jsem se dovolovala po zvonění na toaletu, nebo jsem z ní přišla až po zvonění. Paní učitelka se podívovala, proč to nestíhám o přestávce. Stála jsem v lavici, koukala na její desku, až se přihlásila spolužačka a paní učitelku informovala, proč to nestíhám. Ta jen suše konstatovala – o tom si povíme později – a dala nám nějaké matematické cvičení. Protože to byla skvělá učitelka, nejskvělejší, kterou jsem kdy poznala, ráda ji jmenuji. Paní učitelka Evženie Venzarová, naše třídní paní učitelka a učitelka matematiky a fyziky.

Po přestávce jsme měli fyziku. Po zvonění vešla do třídy svým energickým krokem paní učitelka a v ruce mávala dopisem. „Hanko,

tento dopis dones panu učiteli Skopalovi a počkej si na odpověď“. Pyšná na své poslání jsem šla k našemu češtináři s dopisem. Ten si dopis přečet, posadil mne a začal se vyptávat na nemocnici, na učení v nemocnici a podobně. Asi po půl hodině něco napsal do dopisu, zalpil a poslal mne do třídy. Přišla jsem do třídy a zjistila jsem, že už nesedím v předposlední, ale v první lavici a ne ve skupině spolužaček, ale mezi samými spolužáky. A tak začly nejhezčí měsíce mého školního života. Spolužáci se stali nejen mými kamarády, ale i kavalíry po celou dobu mého chození o berlích, to je celou šestou a sedmou třídu. Ale to kamarádství a kavalírství zůstalo i v době, kdy už jsem o berlích nechodila, tj. v osmé třídě a i dlouho po tom, co jsme ze školy odešli. Měla jsem omezení, to ano. Nedostávala jsem pozvánky na rande, jednak proto, že do školy i ze školy mě doprovázela maminka a taky proto, že jsem chodila o berlích, nejezdila jsem na školu v přírodě ani na hory, byla jsem osvobozená od tělocviku, nejezdila na výlety. Ale nic z toho mne netrápilo. Šlo to nějak mimo mne. Hlavně, že ve třídě byli kamarádi. Díky tomu jsem se nikdy necítila jako handicapovaná, méněcenná, mezi zdravými dětmi mi bylo fajn, opravdu jsem byla šťastná. Nebyla jsem zatrpklá, netrpěla komplexy, neplakala po nocích, netrápila se.

To všechno přišlo až v dospělosti. Protože **ne děti, ale dospělí dokáží být zlí**. Pokud jsou děti někdy zlé, tak ne tak moc a trvá to jen chvíli, když se najde někdo jako paní učitelka Venzarová a všechno jim správnými slovy vysvětlí. Pak naopak jsou ohleduplní a přátelští. Bezohlední, netaktní a hrubí, to dokážou opravdu jen dospělí.

Proto budu vždycky podporovat myšlenku, aby tělesně handicapované děti byly zařazované mezi děti zdravé a absolvovaly normální školní docházku a nebyly internovány ve zvláštních školách a ústavech. Věřím, že oběma stranám to bude vždy jen ku prospěchu. Jen dospělí si dokáží myslet a věrte, že jich není málo, že když má někdo vadu na těle, má ji bezpodmínečně i na charakteru. Mluvím z vlastní zkušenosti. Od dětí se takové neomalenosti nedočkáte. A handicapovaní mají hlavu zdravou, takže klidně můžou jet v koloně rychlých aut a někdy dokonce jedou i dost vpředu.

To je moje zkušenost a vzpomínka.

Hana Fleischerová

Rozhovor s Jiřím a Ivanou Kratochvílovými

Dobrý je Hospodin k těm, kdo v něho naději složí. (Pláč 3, 25)

Kdy jste přišli do Zruče?

Přistěhovali jsme se 14. prosince 2002. V té době shánělo staršovstvo Zruče do uprázdněného bytu někoho, kdo by se staral o kostel. Bratr kurátor Pešek se potkal s mými rodiči (Jiřího), zjistil, že bychom se rádi přistěhovali poblíž a pozval nás, abychom se přijeli se z Plzně podívat.

Den před koncem září jsme přijeli na návštěvu, po bohoslužbách jsme o sobě něco málo řekli. Presbyteri na základě toho pak informovali administrátora Jaroslava Féra z Kutné Hory, že si přejí, abychom se přistěhovali.

Jak to bylo s bytem?

Na jaře se z bytu stěhovala rodina lékaře, který tu bydlel asi 2 roky. Před nimi zde bydlel od roku osmdesátčtyři farář Daniel Menšík. Jeho manželka sloužila v husitské církvi (mj. jezdila i do Ledče).

V Plzni jste chodili do jakého sboru?

Jelikož jsme byli v Plzni oddáni u metodistů (1999), chodili jsme do metodistického sboru tam. Kontakty k metodistům měla Iva, byla v té době členkou tamního sboru.

Jak se lišila vaše zkušenost?

Především velikostí, sbor v Plzni měl kolem devadesáti aktivních členů. Přejel jsem tedy z velkého města na malé město a z velkého sboru do malého sboru.

Jakým způsobem metodistický sbor žil?

Metodistický sbor se vyznačoval velkou mírou rodinného způsobu komunikace mezi členy. Jednou týdně se členové scházeli na skupinky, biblické setkání, modlitební setkání (každý den v 6 hod. ráno, cca na 20 min.). V neděli byly bohoslužby dopoledne a večer modlitební shromáždění s krátkým slovem.

Jak jste se s přechodem srovnali?

Děti byly malé, nikoho jsme neznali, ve sboru bylo velice málo lidí,

jen starší generace. Dcera Jana začala chodit do školky, začali jsme získávat první kontakty. Dostali jsme od jednoho známého starou škodovku, tak jsme občas mohli vyjet do Církve bratské ve Štěpánově. Spolupracovali jsme s mezidenominačním společenstvím křesťanských žen AGLOW. Tato setkání se konala v Exodu ve Vlašimi.

Jak to vlastně bylo s Vlašimi?

Původně se jednalo o tzv. středisko pro mládež v krizi, zakládal jej sbor ČCE Benešov. Já jsem tam od začátku působil. Pracoval jsem tam jako dobrovolník do r. 1994. Pak jsem postupně získal plný pracovní úvazek (až do r. 1999). Pak jsme se stěhovali do Plzně.

V době, kdy jsme se přistěhovali z Plzně, jsem tam znovu nastoupil. Dokonce jsme jako rodina jeden rok oslavili Štědrý den v Exodu. Před odchodem jsem pracoval jako zástupce ředitele. Po přeměně Exodu na zařízení pro pomoc matkám jsem odešel, vyhovovala mi více práce s předchozí cílovou skupinou (mládež v krizi). Zažili jsme tam časté situace, kdy se nevědělo, jestli bude na provoz do dalších dní. Často jsme se dělili o základní věci. Zažili jsme na počátku mnohokrát, že lidi nosili jídlo, abychom mohli klukům uvařit.

Jak byly tyto aktivity propojeny s vírou?

Kdo by tuto činnost měl konat, když ne křesťani? Ti, kteří zažili v rodinách z Boží milosti mnoho dobrého, se mají snažit pomáhat třeba těm, kteří tolik dobrého nezažili. Rok a půl jsme se za tuto cestu modlili. Viděli jsme spoustu dětí vyhozených z domova. Byli jsme přesvědčeni, že je potřeba tuto situaci nějak řešit. Práce se nakonec povedla, bylo to společné dílo mnoha lidí.

Nemá situace sboru ve Zruči některé podobné rysy?

Moje (Jirka) původní představa byla, že tady budeme asi 5 let a pak přijde farář, který naváže na naši činnost.

Uvěřila (Ivana) jsem v Jednotě v prostředí svobodného sboru, kde jsem měla mnoho přátel. Pak jsem přešla k metodistům, kde jsem začínala od nuly. Přišlo mi důležité, že jsem najednou začínala znovu. Ve Zruči to možná bylo v něčem podobné. Jsme stranou, učíme se a čekáme, co nám Pán Bůh připraví. Vnímám jako zázrak, že naše děti si našly své vrstevníky ve společenství dalších křesťanů (CB Podblanicko).

Z vnějšího pohledu se může zdát, že sbor ve Zruči už měl být 30 let zavřen...

Průměrná účast byla ve Zruči za posledních 20 let cca 12 lidí. Třeba v roce 1997 to bylo 10 lidí v průměru a 27 bohoslužeb za rok. Po tom, co jsme přišli, se účast pomalu zvedala. Z těch původních deseti již dnes téměř nikdo nežije. Přesto zůstává průměrná účast stejná. To, že tady ještě sbor existuje, vnímáme jako neuvěřitelnou Boží milost. Z lidské strany patří veliké díky manželům Peškovým, bez nichž by zcela jistě toto společenství nemohlo existovat.

Máte nějakou vizi?

Když jsme sem přišli, zjistili jsme, že tu sloužil br. Kocáb, který předložil sboru při svém prvním kázání (viz. také kniha Cestou necestou) vizi, že jednou budou do zručského kostela přicházet zástupy věřících a kostel je ani nebude moci pojmout. Jeden z kazatelů ho tehdy napomenul, že ta jeho vize je nespílitelná. Řekl mu, že si o tom promluví za pět let služby. Po pěti letech mu mohl dát br. Kocáb za pravdu. My přesto věříme, že tato vize (toto proroctví) může mít skrytý smysl. Letos to bude v červnu 60 let od tradované historiky a stále jsme tu a máme naději.

Je nějaký verš, na který myslíte častěji?

Oslovuje nás více veršů.

Iz 44,2-3 Toto praví Hospodin, který tě učinil, který tě vytvořil v životě matky a pomáhá ti: Neboj se, Jákože, můj služebník, jehož jsem vyvolil. Já vyleji vody v místa zprahlá žízní, bystřiny na suchou zemi. Já vyleji svého ducha na tvé potomstvo a své požehnání na ty, kteří z tebe vzejdou.

Pláč 3, 25 Dobrý je Hospodin k těm, kdo v něho naději složí.

K veršům se přidaly i děti s oblíbenými verši:

Fp, 4,6-7: Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomyslení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.

Fp, 2,3: V ničem se nedejte ovládnout tížadostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe.

Rozhovor vedl Petr Turecký

➤ **Taizé 2014: Setkání mladých v Praze a okolí**

Desetitisíce mladých lidí z celé Evropy vykonaly do Prahy „poutě důvěry“, kterou zorganizovala komunita Taizé ve dnech od 29. prosince 2014 do 2. ledna 2015. Bylo to již 37. setkání mladých a druhé v Praze po 24 letech.

Organizátoři setkání museli zajistit pro tolik mladých lidí v zimním období především vhodné ubytování. A tak požádali o pomoc školy, křesťanské sbory a farnosti i jednotlivé rodiny v Praze a blízkém okolí. A pomoc ochotně nabídl i náš benešovský sbor. Díky Janě a Tomáši Trusinovým bude jistě 8 mladých dívek a 5 mladých chlapců se svým vedoucím paterem Donem Simonem z italského města Chioggia nedaleko Benátek rádo vzpomínat na pražské setkání i na pobyt a nocování v našem sborovém domě.

Význam pražského setkání, které uspořádala komunita Taizé, si uvědomila a plně ocenila řada významných světových osobností. A tak mladým lidem do Prahy zaslal blahopřejné poselství mimo jiných papež František, generální tajemník Světové rady církví Rev. Dr. Olav Fykse - Tveit a generální tajemník OSN Ban Ki - moon.

Účelem setkání bylo hledání cesty důvěry mezi lidmi různých generací, mezi křesťany různých tradic i mezi národy. Proto na programu bylo sdílení názorů a zážitků v mezinárodních skupinkách, tematická setkání a především společné modlitby a pak také trávit společný čas se svými hostiteli.

V jednom pražském setkání mladí probírali 4 zajímavé podněty, jak pomoci dnešnímu světu:

1. Sdílet s lidmi okolo nás chuť do života (Matouš 5,13)
2. Angažovat se pro smíření mezi lidmi (Matouš 5,23)
3. Dát se do služby pokoji (Matouš 5,9)
4. Úkol starat se o naši Zemi (Matouš 5,5).

Všichni účastníci měli dopoledne na Nový rok následující program: zúčastnit se bohoslužeb a poté i společného oběda se svými hostiteli. A tak kdo přišel na Nový rok do benešovského sborového domu, prožil zajímavou bohoslužbu, kterou společně připravili Tomáš Trusina a katolický pater Don Simon. Slyšel modlitby, čtení z Písma i kázání v češtině i italštině. Písně byly jednak české z našeho zpěvníku, ale také latinské. Po bohoslužbách italští účastníci pražského setkání s námi besedovali při kávě a čaji a v poledne měli společný oběd s Trusinovými i některými členy staršovstva.

Odpoledne účastníci setkání Taizé měli program v Praze, v noci po 22.00 hod. se přijeli do sborového domu vyspat a pak 2. ledna po ranní modlitbě se rozloučili se svými hostiteli i s Benešovem a odjeli domů. Věříme, že budou jak na pražská setkání, tak na pobyt u nás rádi vzpomínat!

František Šturc, Benešov

➤ Novoroční bohoslužby zakončené koncertem

4. ledna, tak jako každou první neděli v měsíci, Byly v benešovském sboru rodinné bohoslužby zaměřené především na děti. V úvodní modlitbě jsme vyslechli slova „...nauč nás naslouchat evangeliu s pokorou, s důvěrou a s radostí.“ (Kraličtí by slovo radost možná nahradili slovem „veselí“).

Kázání br. Tomáš Trusina měl o mladém, dvanáctiletém Ježíši v chrámě. A své kázání zakončil „Ježíš vyrůstal jako kterýkoli jiný kluk doma u svých rodičů. A všichni kolem něj z něho měli radost.“

Po kázání jsme se zaposlouchali do koncertu, který pro nás připravil Pěvecký spolek Hlahol z Tábora. Ten si letos připomene 155 let své stálé a pravidelné činnosti. Sbormistrem Hlaholu je br. Zdeněk Beneš; ano, bratr z táboorského evangelického sboru. A ten nám připravil koncert, který velmi vhodně doplnil naši bohoslužbu. Táboorský sbor nám totiž zazpíval několik písní, které známe z našeho evangelického zpěvníku.

Koncert začal latinskou písní z 18. století *Adestes fideles*, kterou do češtiny přeložil a upravil soběhrdský a první benešovský farář Josef Šlechta. Jeho překlad má název „O křesťané všichni“ a v našem zpěvníku je to píseň č. 294.

Další píseň *Rosu dejte nebesa* v úpravě současného českého skladatele J. Laburdy je nám známá jako píseň č. 267 a jejím původním autorem je pobělohorský exulant Moravan Jiří Třanovský. Po vystoupení dvou mladých dívek, které zahrály dvě skladby pro zobcové flétny, následovala píseň „Zvedněte, brány, svrchků svých“, která má ve zpěvníku číslo 273. Následovala píseň č. 287 „Z nebe přicházím samého“. Autorem slov je Martin Luther, a do češtiny píseň upravil J. A. Komenský.

Na koncertě zazněla i skladba nejvýznamnějšího českého skladatele 17. století, katolíka Adama Michny z Otradovic, a to „Vítej nám, hoste přemilý“, což je v našem zpěvníku píseň č. 274.

Všem přítomným se velmi líbila americká koleda „Angels“

Carol“ i tři koledy anglického skladatele B. Brittena. Koncert se všem přítomným líbil, což účinkující poznali z atmosféry, která se v modlitebně vytvořila. Proto nám naši hosté slíbili, že nás opět navštíví. Na závěr koncertu jsme si všichni se sborem zazpívali Narodil se Kristus Pán. A úplně na konec koncertu nám naši hosté zazpívali starou známou novoroční píseň:

*Den přeslavný jest k nám přišel, v němž má být každý vesel,
radujme se, veselme se, v tomto novém roce!*

A jak se máme v tomto roce radovat a veselit, když ze světa přichází tolik znepokojujících až děsivých zpráv?

Což kdybychom si letos vzali příklad ze žalmisty, který vyznává: „veselím se z toho, že mi říkáno bývá: Pojdme do domu Hospodina“ (Žalm 122,1 – kralický překlad).

František Šturc, Benešov

➤ Den modliteb za jednotu křesťanů ve Voticích

U příležitosti Dne modliteb za jednotu křesťanů (18.1.) se přičický sbor účastnil ekumenické bohoslužby. Společnou ekumenickou bohoslužbu v Husově sboru ve Voticích sloužili:

Kamila Magdalena Čadová z Církve československé husitské ve Voticích, p. Piotr Henryk Adamczyk z římskokatolické farnosti Votice, Ondřejka Brabcová z CČSH Vlašim, Jan Hlavsa z CČSH Praha-Spořilov a naše Pavla Jandečková.

Zkrácená zpráva o životě sboru s podporovaným místem za Farní sbor ČCE v Sedlci-Prčici 2014

Oproti minulému období (před rokem 2009), kdy sbor neměl vlastního kazatele, došlo k určitým potěšujícím změnám. Pokusím se je stručně popsat.

1. Bohoslužby

Průměrná účast na bohoslužbách se postupně zvyšuje. Nejedná se sice o nějaká závratná čísla, ale zvýšení je patrné. V roce 2014 se bohoslužeb účastnilo průměrně 20 lidí, rodinných bohoslužeb 31. Na bohoslužby začali chodit i noví lidé. Zvýšil se také počet dětí na bohoslužbách. Občas přijdou i děti z Dětské domova v Sedlci.

Zavedli jsme nedělní školu. Máme dvě skupiny dětí (menší a větší). Protože máme dvě učitelky nedělní školy, tak nedělka většinou probíhá současně.

První čtení čtou většinou presbyteři. Při rodinných bohoslužbách se přípravy účastní s kazatelkou děti, pak mají čtení, přimluvnou modlitbu, vyřizují posláni, zajišťují hudební doprovod. Zvýšil se počet členů sboru (křty, přestupy, z důvodu stěhování).

2. Katecheze

V roce 2010 byl u nás jeden křest dospělého, v roce 2011 2 křty nemluvňat, 1 křest a konfirmace, v roce 2013 2 křty (konfirmace), v roce 2014 začala probíhat příprava na křest (dospělého). Pokřtění se nadále účastní života sboru.

Kazatelka navštěvuje každý týden Dětský domov se školou (školské zařízení pro výkon ústavní nebo ochranné výchovy dětí a mládeže). Forma – vyprávění biblických příběhů, pak následuje rozhovor s dětmi. Někdy jde i pastorační rozhovory s jednotlivci. Občas přijdou některé děti do sboru na bohoslužby.

Na biblické hodiny pro děti a na biblické hodiny pro konfirmandy chodí i děti, jejichž rodiče nejsou členy sboru (kamarádi dětí ze sboru).

3. Pastorec

V oblasti sboru se konají pastorační návštěvy. Jde o návštěvy členů sboru, místní LDN, Domova pro seniory, Dětského domova. Členům sboru, kteří se neúčastní pravidelného sborového života, kazatelka nosí sborové dopisy, informuje o činnosti sboru, zve na akce konající se ve sboru.

Sbor spolupracuje s Diakonií ve Vlašimi – děti klientek s námi jezdí na tábory, víkendové pobyty (společně a pod záštitou sboru v Benešově). Člen sboru se svou šermířskou skupinou („Páni ze Zvěřince“) pořádá pro děti klientek zdarma vystoupení. Jedna rodina (členové sboru) podporuje Diakonii Vlašim i hmotně (dodává brambory).

4. Působení sboru v místě

Spolupracujeme s místním komunitním centrem (přednášky). Články, pozvánky, fotografie ze sborových akcí – vychází v místním časopise a jsou na webových stránkách města.

V naší kapli se konají koncerty dětí místní ZUŠ pro veřejnost. Na vánoce hrají děti v kapli vánoční hru (i pro veřejnost), pořádáme setkání s hostem (přednášky), čtení Máchova Máje (v přírodě). Těchto akcí se účastní i lidé mimo sbor.

Nabízíme prostor kaple městu k přednáškám, koncertům,...

Sbor má dobré vztahy s představiteli a orgány obce. Kazatelka spolupracuje se starostkou města (při některých kulturních akcích – promluva při rozsvěcování vánočního stromu na náměstí v Sedlci a v Prčici, promluvy u památníku občanů ze Sedlce-Prčice popravených na konci 2. svět. války). Město nám finančně vypomohlo při dostavbě bytu pro kazatele. Dostali jsme od města finanční dar na opravu dřevěné podlahy v kapli (85 000 Kč). Jedna členka sboru působí v místní organizaci pro obnovu a rozvoj venkova (MAS Krajina srdce). Nyní nám město přislíbilo finanční dar na opravu harmonia (50 000 Kč).

Shrnutí

Sbor nemá mnoho členů, ale je zde „jádro sboru“, přibližně 15 členů různého věku, kteří se účastní pravidelně a aktivně veškerého sborového života. Sbor si váží toho, že má vlastního kazatele.

Členové sboru mají zájem jeden o druhého, pomáhají si navzájem jak slovem, tak skutkem. Rádi tráví společně volný čas. Po bohoslužbách posedíme při kávě, čaji, občerstvení, společně navštívíme koncerty, kulturní akce... Každý týden (kromě zimního období) se koná setkání žen, posezení, povídání s občerstvením. Jednou za rok máme společnou sborovou dovolenou. Opravujeme svépomocí (i finanční) sborové prostory. V roce 2013 jsme svépomocí vyměnili starou dřevěnou podlahu v kapli (dostali jsme finanční dar od města 85 000 Kč a dar od JJ na materiál).

V posledních letech stoupla finanční obětavost členů sboru. Myslím, že ani členství ani služba v podporovaném sboru není lehká. Stále nad námi visí otázka samostatné existence sboru, otázka financí atd. Ale sbor tuto situaci nese statečně a s nadějí, že vše se s pomocí Boží v dobré obrátí.

Se souhlasem a spoluprací staršovstva napsala Pavla Jandečková

VÝROČNÍ SBOROVÉ SHROMÁŽDĚNÍ - BENEŠOV

Milí přátelé, sestry a bratři z Benešovska, Vlašimska a všech dalších míst našeho sboru, **výroční sborové shromáždění** vykonáme v rámci bohoslužeb **v neděli 22. března od 9,00 v Benešově.**

Kompletní **Zprávu staršovstva za rok 2014** uslyšíte na výročním shromáždění. Na tomto místě předkládáme její stručnou verzi: K 31.12.2014 činil **počet členů** našeho sboru **294 duší**. Svátost křtu byla udělena 2 novorozencům a 3 dospívajícím. Zemřeli 2 členové sboru, odstěhoval se 1. Bylo požehnáno 1 manželskému svazku.

Bohoslužby se konaly v Benešově 55x, ve Vlašimi 42x s průměrnou účastí Benešov 32, Vlašim 6 účastníků. Při bohoslužbách jsme naslouchali příběhu knihy Rút, od velikonoc zvěsti Janova evangelia o chlebu života (Jan 6) a od podzimu nás oslovuje poselství proroka Jeremjáše. Dvakrát bohoslužby obohatilo klarinetové kvarteto, jednou se konal rozhlasový přenos. Děkujeme všem, kdo doprovázejí společný zpěv na harmonium, klarinet či klavír. Pravidelně se konaly **ekumenické bohoslužby** spolu ostatními křesťany v Benešově, dvakrát také ve Vlašimi.

Biblické hodiny se konaly na Benešovsku (úterý; 24x), ve Vlašimi (čtvrtek; 24x), rodinná biblická v Mirošovicích (pondělí; 12x), scházejí se **konfirmandi**. Tři dospívající v konfirmačním věku přijali křest, jeden hoch byl konfirmován.

Po celý rok probíhala **nedělní škola**, kde se 2–9 dětem střídavě věnuje šest sester. Scházely se spolu s farářem také k pravidelným poradám za koordinace Jany Raifové a Jany Trusinové.

S dětmi jsme na střeďečních **biblických hodinách** na faře dokončili příběhy čtyř evangelií a pak začali s příběhy „předních proroků“: Soudců, knih Samuelových a Královských. Na 31 setkáních se scházely prům. 4 děti. Ob týden (někdy i 3x měsíčně) pokračovala „**kočárkárna**“, setkávání maminek s malými dětmi, kde se schází okruh 4–6 maminek s 1–2 dětmi. Děkujeme těm, které otevřely svou domácnost, a Petře Macháčkové, která pro ně připravuje program a občas zvládne „mininedělku“.

Děti z Diakonie, z našeho a přičického sboru i odjinud se účastnily dvou **víkendových setkání**, strávily týden na **sborovém táborovém pobytu** ve Strměchách a rády se podílely na přípravě vánoční hry.

Od ledna 2014 začala pravidelně fungovat středeční „**kavárnička**“, o jejíž chod se stará sestra Lomozová. Je to příležitost k setkání pro starší členy sboru, ale zrovna tak i pro ty, kdo např. z širého okolí zavítají v ten den do Benešova.

Ve **středisku Diakonie ve Vlašimi** jsme konali zpívání a vyprávění pro děti, kterého se účastnilo zhruba 8 dětí bývalých i současných klientek i spolu s maminkami. V závěru roku ukončilo vlašimské středisko samostatnou činnost a od 1.1.2015 se stalo součástí Diakonie ČCE - Střední Čechy. Na náplni jeho služby a spolupráci s našim sborem se ovšem nic nemění.

Vlastními finančními i brigádními silami jsme loni zvládli přestavbu **předsálí modlitebny** spolu se schodištěm do podkroví. Získali jsme tak novou šatnu a úložné prostory. A přes léto až do podzimu jsme se pustili do **opravy a nátěru oken v modlitebně**. Na jaře nás čeká jejich dokončení.

Staronové **staršovstvo** pracuje v obměněném složení, rozdělilo si práci a s chutí promýšlí, kudy se má cesta našeho sboru ubírat v budoucích letech. Jeho zvláštní poděkování patří sestře Mirce Nulíčkové za mnohostrannou péči o sborové účetnictví, kancelář, ohlášky i životní výročí členů sboru a br. Šimovi za vedení pokladny.

Jsmeme rádi, že se v našem společenství objevují nové tváře, a také že stále další členové sboru přicházejí s nápady, co dělat, a nebojí se nabídnout přítom i své obdarování a síly.

Děkujeme všem, kdo si uděláte na sborové aktivity čas, za vlídné slovo, reakci kritickou i pochvalnou, za to, že mnozí myslíte na sbor ve svých modlitbách a v neposlední řadě, že ho podporujete penězi, časem, zájmem a vlastním nasazením.

Přijďte to na sborové shromáždění probrat a neostýchejte se vystoupit s vlastním námětem.

Staršovstvo benešovského sboru

Zpráva o hospodaření benešovského sboru za rok 2014

Popravdě – nemám chuť rozebírat jednotlivé položky našeho výkazu hospodaření, ale mám naopak ohromnou chuť jen děkovat a děkovat. Počítala jsem, že letos bude hodně náročné splnit předpokládané sborové příjmy – a netajila jsem se tím. A dnes si říkám: „Málo jsi věřila ...“. Sborová obětavost byla významně velká.

A to je dobře, mohli jsme si dovolit i větší akce a zvládli jsme je. Modernizace předsálí nás vyšla na 63 300,- Kč, úpravy oken (které jsme dělali z velké části sami) na 19 094,- Kč. Přesto jsme loňské

rozpočtované náklady nenaplnili. Do letošního roku nám zbývá úprava kanalizace a oprava plynového kotle, karmy a vyvločkování komína. A rádi bychom provedli jednu větší investici – vybudování výtahu do modlitebny. Na to nám ale rozhodně naše zdroje stačit nebudou, takže požádáme Jeronýmovu jednotu o dar či půjčku.

Ale zpět k té obětavosti. Předpokládali jsme ji ve výši 277 tis. Kč., skutečnost byla 301 tis. Kč (sborové sbírky, dary, salár, účelová sbírka na úpravu předsálí). Navíc k vlastním finančním zdrojům jsme obdrželi dar ve výši 15 tis. Kč od spřáteleného vinohradského sboru a také biblioterapie bratra faráře ve středisku Diakonie Vlašim nám přinesla přes 12 tis. Kč.

Hospodaření za rok 2014 jsme po dlouhé době vykázali jako ziskové, přičemž i finanční hotovost k 31.12.2014 byla téměř 60 tis. Kč.

Mirka Nulíčková

VÝROČNÍ SBOROVÉ SHROMÁŽDĚNÍ v Soběhrdech

se bude konat v neděli 22/3 bezprostředně po bohoslužbách.

Zpráva staršovstva o životě sboru v roce 2014

Bohoslužby se v soběhrdském sboru v roce 2014 konaly 54krát. Večere Páně byla vysluhována 14krát. Největší účast byla o neděli velikonoční - 65, na Boží hod vánoční 40. Průměrná účast na nedělních bohoslužbách je 29,5 (včetně dětí).

Konaly se čtyři křty, z toho dvou dětí v kostele a dvou dospělých mimo kostel (tito poté přestoupili do jiného sboru). Tři se vystěhovali mimo území sboru k jiným sborům ČCE a dva zemřeli. K 31.12.2014 sbor evidoval 214 členů. Farář v roce 2014 požehnal sňatku jedné členky sboru

Varhanní a **klavírní** doprovod při shromáždění zajišťovali bratři Marek Hudec, Jan Rataj a Vladimír Vachoušek.

Nedělní škola se chystá každou neděli a koná se v případě přítomnosti dětí (účast je dosti nepravidelná, většinou 2-6 dětí, s nejmenšími dětmi občas chodí do NŠ i rodiče).

Farář vykonal v roce 2014 celkem 72 **pastorační** návštěvy.

V roce 2014 se u nás vystřídaló vícero hostujících **kazatelů** (zpravidla formou výměny s Petrem Tureckým, který kázal v jejich sbo-

ru): Daniel Hottmar, Martina Lukešová, Pavla Jandečková, Petr Kraus, Šárka Grauová, Tomáš Trusina, Samuel Jan Hejzlar. Čteným kázáním posloužili také presbyteri – Pavel Stolař, Pavel Goby. V rámci ekumenických bohoslužeb kázal též Stanislav Škvor z Jednoty bratrské z Týnce nad Sázavou.

Staršovstvo se sešlo v loňském roce 12krát. Jednalo mj. o financování církve, sboru, o přijetí Zruče za kazatelskou stanici apod. Schůzí se z náhradníků většinou účastní i bratr Vítězslav Pivoňka. Staršovstvo se kromě řádných bodů jednání zdokumentovaných zápisem (vyvěšovaným v kostele a pro členy sboru též na sborovém webu) věnovalo i pastoračním záležitostem. Pravidelné výroční sborové shromáždění se uskutečnilo v březnu, program byl standardní, bez voleb.

V roce 2014 se ve sboru konaly 3 **sborové neděle**.

Biblické hodiny jsou po bohoslužbách nejdůležitější aktivitou sboru. Ve sboru se koná několik typů biblických hodin. Pro sbor i veřejnost je to v čerčanském hospici (1x měsíčně), pro seniory v domově seniorů v Mnichovicích (1x měsíčně), rodinná biblická hodina v Ládví s možností účasti nerodinných příslušníků (1x měsíčně). Loni byla pozastavena biblická hodina v Petroupimi. Částečně ji supluje setkávání v rámci seniorů, kde je mj. také biblický program.

V roce 2014 se konalo několik akcí pro **děti a mládež**: Dvě víkendová setkání na faře připravená a vedená faráři Petrem Tureckým a Petrem Wagnerem (sbor CČSH Čerčany) – na jaře a na podzim. Vrcholem činnosti bylo tradiční letní setkání dětí v Luhu u Čími pod vedením sestry Věry Hudcové. Děti se mohly také zúčastnit víkendovky pořádané farářem Tomášem Trusinou pro benešovský a přický sbor.

Mládež se sešla na víkendovku v březnu, biblický program připravil Petr Turecký. Mládež se také mohla zúčastnit seniorátních dní mládeže, které se konaly na jaře v Soběhrdech.

Mládež se schází průměrně jednou za dva měsíce, v roce 2014 se schůzky konají společně s benešovskými. Kvůli dopravě se častěji schází na benešovské faře. Účast nebývá vysoká, nicméně faráři (Petr Turecký a Tomáš Trusina) se snaží setkávání udržet.

Mládež, která se účastní letního tábora jako pomoc vedení, se také setkává při přípravě této akce. Přípravy se konají dvakrát za rok, vždy pod vedením Věry Hudcové.

Letní tábor už druhý rok inspiroval přípravu vánoční hry, v roce

2014 ji napsal Petr Wagner s Petrem Tureckým na téma proroka Jonáše.

Loni nebyla konána **konfirmace** a nedochází k žádným předkonfirmačním setkáním.

Při různých aktivitách – hlavně s dětmi a mládeží – se ukazuje stále zřetelněji, že z pohledu **misijního** je smysluplné pořádat akce pro rodiny či děti z prostředí nesborového, zejména širší rodiny a přátele členů sboru. Tradičně nejvíce lidí přitáhnou akce s dětmi a rodinami. Loni byl proto hojně navštívený i adventní koncert, účinkující jsou totiž matky. Jako každý rok, velkou účast rodin vykázaly i bohoslužby s vánoční dětskou hrou.

Staršovstvo vedlo také rozhovor o potřebě **setkávání rodin**. Z tohoto podnětu došlo k setkání rodin u Stolařů. Lidé měli také příležitost k setkání na faře při každoročním opékáním buřtů. Nepravidelně se schází rodiny v Mnichovicích.

Senioři se loni sešli jen čtyřikrát, tradičně pod vedením faráře a bratra Reného Hudce, jenž zpravidla připravuje program.

Sborový výlet se loni konal v podobě účasti našeho sboru na oslavách výročí vysluhování pod obojí, které se konaly v Praze v Betlémské kapli v říjnu.

K setkávání nejen rodin ze sboru dochází také při společných akcích, jako jsou sborové **brigády** nebo **bazar obnošeného šatstva** z Německa.

Sborový časopis vydáváme společně se sbory Benešov, Sedlec-Prčice, Zruč n. S. Sazbu časopisu připravuje Marie Stolařová. Do časopisu přispívají naši členové.

Od roku 2013 je farář Petr Turecký **administrátorem** sboru ve **Zručí nad Sázavou** (Poděbradský seniorát), koná zde bohoslužby každou neděli (kromě poslední v měsíci) a biblické hodiny jednou měsíčně. Návrh Poděbradského seniorátu, aby se zručský sbor stal kazatelskou stanicí sboru soběhrdského, staršovstvo neschválilo. Následně oba konventy (pražský a poděbradský) odsouhlasily převedení Zruče pod Pražský seniorát. Zruč bude dále samostatným sborem, vymění se komise, která v současné době na sbor dohlíží a je složená převážně z lidí z Poděbradského seniorátu.

Sbor nepravidelně pořádá **kulturní akce**. Na jaře proběhla výstava obrazů Zbyňka Mergentala. V kostele se v prosinci také konal adventní koncert.

Několikrát za rok se setkávají lidé nejen z různých okolních deno-

minací na přednáškách Mudr. Michala Klenovce o barokní hudbě. V roce 2014 to bylo zejm. dílo Jeana Baptisty Lullyho.

Petr Turecký přednesl v benešovském muzeu přednášku na téma Salvador Dalí při příležitosti výstavy jeho ilustrované Bible.

Hospic v Čerčanech. Místokurátor byl v roce 2014 předsedou správní rady. Petr Turecký koná v hospici pravidelně duchovní péči. Vykonal také jeden pohřeb v prostorách hospice.

Ekumena: V roce 2014 se pravidelně jako i v jiných letech konaly ekumenické bohoslužby. Ekumenické bohoslužby jsou min. jednou v roce spojeny s hospicem. V roce 2014 to bylo opět při příležitosti svátku Dobrého Pastýře, jehož jméno hospic nese.

Petr Turecký spolu s Martinem Janatou na jaře pronesli řeč při příležitosti otevření **rozhledny Špulka**. Tentýž den odpoledne oba faráři otevřeli **mačovickou studánku**.

Každý měsíc se pravidelně setkávají faráři Benešovska.

Sbor poskytuje **prostory** pro ubytování účastníkům různých akcí z naší církve i z ekumeny.

Na konci roku jsme ubytovali na faře 14 účastníků setkání **komunity Taizé**. Při tomto setkání se aktivně zapojil do akce i náš sbor.

BLAHOPŘEJEME K NAROZENINÁM

Duben: Havlíková Vlasta, Hvězdovice – 85 let; Koten Josef, Senohraby – 82 let; Velebil Jiří, Vodslivy – 77 let; Fojtů Jan, Bedrč – 25 let; Chobotská Věra, Přestavlky – 65 let; Kvídová Jitka, Bedrč – 65 let

Květen: Piškulová Anna, Přestavlky – 77 let; Podroužková Libuše, Čerčany – 82 let; Křížková Věra, Přestavlky – 74 let

Červen: Podholová Slavomila, Mnichovice – 90 let; Vošická Jiřina, Nahoruby – 66 let; Zach Jaroslav, Vranovská Lhota – 74 let; Zavadil Pavel, Přestavlky – 68 let

DĚTI

Duben: Turecká Anna, Soběhrdy – 3 roky

Květen: Kysela Stanislav, Přestavlky – 8 let; Ratajová Kristina, Vysoká Lhota – 18 let; Svobodová Anna, Přestavlky – 17 let

Červen: Bubla Filip, Klokočná – 14 let; Hradečný Jakub, Mezihoří – 18 let; Šafaříková Kateřina, Praha – 17 let

*FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: farář Tomáš Trusina,
tel: 317 722 215, e-mail: benesov@evangnet.cz, www stránky: benesov.evangnet.cz.
Číslo účtu 233563947/0300*

Kurátor: Jiří Zavadil

FS ČCE Soběhrdy: *Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel farář: Petr Turecký
tel.:317 795 634; e-mail: sobebrdy@evangnet.cz, www stránky:sobebrdy.evangnet.cz.
Číslo účtu 1190782/0300.*

Kurátor: Pavel Goby

FS ČCE Sedlec-Prčice: *Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice.Kazatel: jáhenka
Pavla Jandečková, , tel. 604185520, email: sedlec-prcice@evangnet.cz
Číslo účtu 191782497/0300*

Kurátor: Petr Dubský

FS ČCE Zruč nad Sázavou: *Zahradní 189, 285 22 Zruč nad Sázavou,
mobil: 776 797 327, email: zruc@evangnet.cz, administrátor: Petr Turecký
Číslo účtu: 0162 121 008 / 0300*

Kontaktní osoba: Jiří Kratochvíl

*V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu,
můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.*

Adresa redakce: *FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov*

Sazba Marie Stolařová e-mail: marie.stolarova@centrum.cz

Vychází 4 x ročně, počet výtisků 400.

Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici a Zručí n.S. zdarma.

Uzávěrka příštího čísla Soběhrdského bratra bude 15. června 2015

Soběhrdský bratr:

Vydává sbor ČCE v Benešově a

sbor ČCE v Soběhrdech